

maal reis us osnud. Ta tulli tagasti, ja
niüd fi ões temma, mis ta keik mooral maal
oli nääitud, ja walletas hõbde matta. Om-
ma Issaga ta olli ükskord lõuna minnemas;
ühhest perreest tulli suur koer mäla ja hau-
pus nende peale, sest wöritis Hans Pohhe-
walle peale mõtleda, ja üles Issa wasto:
Edest, Issa, ussuge sedda ehe mitte, min-
na ollen :- sedda maad, kus se olli, ma ei
mälestia ennam, ühhe kvera nääitud, jah! pal-
jo surem ta olli, kui teie feige surem hobbo-
ne. Se on imme, wastas Issa, agga igga
ma sees leitakse teised immed. Nenda meie
kõnnime, ja kui meie tundi aega weel si me
eddasid läinud, siis said so ühhe Gida näh-
h, (meiesi peame ka selle silla ülle minnema)
sellega on õige rideid lugou: sest selle Gilla
peal on üks Kuvvi, ja kui kegi sel pärwa! on
wallet räkinud, ja tahhab ülle silla miina,
siis ta tõukab jala, seve kuvvi wasto, lon-
geb, ja muurub sellejanna jonega kibbe

Jal-

Galla-lu kateli. Hans ehmatas sedda Paul-
des Oh Issa! ütles temma, ärge käige
ni ußinaste! agga kui sure ütlesin ma, selle
kuera olleva? nenda kui teie surem hobbo-
ne :- ei ta ni suur kül vlnud, sest praego se
tullev mo mele, ta olli vast pole aasta wau-
na, agga selle peale tahhaksin ma kül wan-
duda, et ta ni suur ikka olli, kui monni
hårg. Tükkil aega nemmad läksid eddasid,
agga Hanso süddaa olli kütust täis. Jäla-
lukatki murda, ei olle nälja-assi! Gild jo
paistis kaugelt. Jäh, Issa, hukkas tem-
ma ülenea se koer :- se koer, kennest ma
enuest rõp sin, suur wissist ta olli: ehk ma
olleksid reda ka suremaks teinud, agga se on
tões te tössi, ni suur ta olli ikka, kui üls suut
massidas. Niüd nemmid ollid jo Siina
äre joudnud. Hans, Hans! arma járrel,
mis sul vob juhtuda! Issa kaid eel Hans
haekab ußinaste temmas: Päini. Issa,
Issa, kisendab temma, oh! et ärge olge
laps